

Tots els carrers de Girona

El carrer de Silvestre Santaló

455

La tercera via ciutadana dedicada a un membre de la família Santaló es troba a la muntanya de Montjuïc, darrera l'escola del mateix nom. Ara com ara, és una mena de camí entre els pins i les romegueres. Existeix només en teoria per unir el carrer de Montjuïc i els indrets propers a la torre de Sant Joan.

La idea de donar un carrer a Silvestre Santaló va sorgir de l'associació de veïns de Montjuïc, la qual formulà una proposta a l'ajuntament per posar nom als carrers de la nova urbanització. Aquesta proposta, datada el 25 d'abril de 1977, comprenia una llista de noms, i el de Silvestre Santaló hi figurava en virtut d'estar relacionat amb un grup escolar que ara es diu de Montjuïc i que del 1933 al 1939 es denominà «Ignasi Iglésies».

Silvestre Santaló i Parvorell, germà de Miquel Santaló i pare de Lluís Santaló, va néixer a Albanyà l'any 1875. Cursà la carrera de mestre elemental i superior i exercí a Vilanova de Bellpuig, Camallera, Reus i Girona, on a part dels anys que passà al

Grup Escolar de la Gran Via, fou director de l'escola «Ignasi Iglésies», que s'inaugurà el 1933 a la muntanya de Montjuïc. Ocupà càrrecs directius en l'associació del magisteri gironí i contribuï d'una manera especial al moviment de renovació pedagògica; fou un dels creadors de les converses pedagògiques i un dels elements més actius d'aquella generació entusiasta de mestres que s'interessaren per tots els aspectes de la problemàtica escolar i social. Els llibres de Josep Pallach i de Lluís M^o Mestras l'han descrita i elogiada adequadament. Silvestre Santaló dirigí les revistes que desvetllaren aquesta renovació («El Defensor del Magisterio» i «El Magisterio Gerundense»), i publicà també un manual d'Historia Sagrada (1904). Afiliat a Esquerra Republicana de Catalunya, sofrí les conseqüències de la repressió del 1939, la qual el depurà i l'obligà a demanar la jubilació anticipada. Traspassà a Girona el 1960.

J. Clara

Silvestre Santaló, un carrer de Montjuïc que només existeix en teoria.

EL LECTOR ESCRIU

Cartes a Anna

Sr. Director,
Sóc una lectora assídua de la secció del Punt Cartes a Anna. M'agrada. M'agrada perquè té un estil senzill i sempre parla de temes ben casolans i familiars. Però com en tota relació, i la relació autor-lector no és cap excepció, sempre hi ha punts de discordança.

En l'escrit del dissabte 20 de setembre «Tornada a la normalitat» em van sobtar unes ratlles que em semblaren, després de tants dies de llegir-la, estructures provinents d'ella. Parlava de la tornada a l'escola i de les assignatures, i em sap greu acceptar-

ho, «maries» com ara la música i el dibuix, tot i que no ho haurien de ser. I referint-se més en concret a l'expressió plàstica parlava de les figures de fang i el «collage» que, segons paraules textuales, «no serveixen per a res i que més valdria que els ensenyessin a reparar aixetes i a cosir-se els botons...», ja està! La pràctica a davant de tot i el materialisme que se'ns menja. D'acord, els haurien d'ensenyar a reparar aixetes, cosir botons i un piló de coses més que no els ensenyen. Però això no vol dir que els treballs manuals no serveixin per a res. Fa uns quants mesos el meu germà petit va

arribar de l'escola amb un parell de figures de fang que semblaven dos xuixos, i no: eren dues ovelles. I el vaig envejar perquè fins fa uns anys, fent de premonitora a colònies, no vaig remenar de valent el fang. I em va agradar. Em vaig sentir bé. I sentir-se bé amb un mateix és important per a l'educació. No tot han de ser coses que «serveixin». No tot es redueix a les matemàtiques o a la història. Tot ajuda a formar-nos, fins i tot fer dues ovelles de fang que semblin xuixos ensucrats. N'estem fent un grà massa. Dibuixar, fer manuals i provar fins a quin punt hom és capaç de portar la seva

creativitat, tot això... No cal per a una formació completa? Prou incompleta que és.

I aquell nen que no té facilitat pel francès però es dóna de ple fent qualsevol d'aquestes manualitats «que no serveixen per a res»? Aquell nen

que se sent identificat amb un món considerat «maria», ha de restar lluny del que més l'atreu? No és just. L'escola, com la societat, és per a tots. I n'hi ha d'haver per a tots els gustos. Ja se sap: Tants caps, tants barrets. *Mercè Saurina*. Bàscara.

NECROLÒGIQUES

MARIA CARRILLO I BOLÍVAR

Va morir ahir Maria Carrillo i Bolívar, a l'edat de 71 anys. Era natural de Nualajo (Jaén) i residia al carrer Lluís Marià Vidal, 47, de Banyoles.

Era vídua de José Bolívar Ramos i tenia cinc fills, Maria, Josefa, Joana, Antònia i Llúcia.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església de Santa Maria de Banyoles.

Que descansi en pau.

NARCÍS BAGUDANCH I SUREDA

Va morir ahir a Pineda de Mar a l'edat de 81 anys, Narcís Bagudanch i Sureda. Era natural de Riudellots de la Selva i residia a Can Bagudanch de Pineda.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 10 del matí, a l'església de Pineda de Mar.

Que descansi en pau.

CARMES TARRÉS I ROVIRA

Va morir ahir a Ripoll, a l'edat de 79 anys, Carmes Tarrés i Rovira. Era natural de Ripoll i residia al carrer Curtidors, 2, de Ripoll.

Era vídua de Pere Carbonell i tenia un fill, Eudald.

Avui, a les 4 de la tarda, al Monestir de Ripoll tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

1r. aniversari de la mort de Helena Arilla i Muñoz

Us convidem a participar en l'Eucaristia que celebrarem per ella a l'Església de Sant Narcís, avui dijous, a 2/4 de 10 del matí.

Girona, 2 d'octubre de 1.986

RAMIRO LLORET I RIGAU

A l'edat de 64 anys, a Girona, va morir ahir Ramiro Lloret i Rigau. Havia nascut a la Cellera de Ter i residia al passatge de l'Estació, 19, de la Cellera.

Era casat amb Maria Espinet i Domènech i tenia dos fills, Marta i Frederic.

Avui, a les 4 de la tarda, a l'església parroquial de la Cellera de Ter tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

VENANCI BERTRAN I SIMON

A l'edat de 75 anys, va morir a Puigcerdà, Venanci Bertran i Simon. Havia nascut a Vilallobons i residia al carrer Palau d'Age.

Era solter.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església parroquial d'Age.

Que descansi en pau.

Joan Boadas i Formiga

Membre del Patronat de
l'Escola Universitària
Politécnica de Girona

A. C. S.

El Patronat i la Direcció de l'Escola Universitària Politècnica de Girona us participen tan sensible pèrdua i us pregunuen una oració per la seva ànima.

Girona, 2 d'octubre de 1986